

PIERRE-YVES SOUCY

Pesnik srednje generacije Pierre-Yves Soucy je eden najbolj razpoznavnih glasov v sodobni književnosti francosko govorečih dežel. Mladost je preživel v Kanadi, nakar se je preselil v Bruselj, kjer je vrsto let delal v Literarnem arhivu in muzeju Kraljeve knjižnice. Tam je vodil Mednarodno središče za raziskave pesništva in urejal sijajno revijo, posvečeno poeziji – *Le Courier du Centre Internationale d'Etudes Poétiques*. Nekaj časa je bival v Mehiki. Med njegovi pesniškimi zbirkami velja omeniti *Fragmente* (1991), *Osem fragmentov* (1993), *Prepustitev (Abandon)*, 1994) in *Trideset fragmentov* (1995), od koder smo izbrali pričujoče pesmi. Soucy je tudi izvrsten publicist ter avtor lucidnih in navdihnjenih esejev o poeziji.

Trideset fragmentov

II

Komaj
zadošča izgnano poprsje
na konici ur
del zavetja
    ki ga razgrne čas
v svoji najbolj živi jasnosti
zato da bi zalet pričakovanja
    razkril svoje ebenovinaste stražarje

Toda ti se še enkrat oddaljš
in nekaj podobnega znamenju
ki ga zariše obzorje oken
    ovlaži tvoja usta v prehodu

Kristalna školjka – razgaljena
sluti pohlep pene
s kupo ki šušti na valu
    z naglico ki ti požira sleme

Še bliže
zadošča legendarno jadro
    in zbledeli breg sape
poka v posušeni lavi
    ruševin pred tvojimi vrati
da bi v tem trušču
prenašal samoto
    ki jo pretaka glas
in izrezal oči
    ki gorijo od tvojih vlaken

Prišle bodo druge samote
Da bi naselile pohod mnogih ognjevitosti
Kjer klijejo čeljusti otroštva

IV

Neki drugi krog vzdržuje
svojo vročico se pogreza
v telo
Davna želja
prečka tvoj spev

Prostor se je vsepovsod umaknil
in znotraj ni ostalo prav nič obzorja
le temà predmetov
ki škrtajo v premcu

Vsa teža otroka
se tam vsa teža razvije
njegovo prisluškovanje se potem razbije
In ti ostaneš tam viseč
na vrhovih izgnanstva
navpičen profil očesa

Noč je opravila svoje umazano delo
Še enkrat je nahranila
viteško opremo životcev

In vendar je ta kristalna noč
še pravkar dremala

Kje si pa ti ko
se senca vrne
da bi spila zrak otrok?

VI

Pogrezaš se v pesek
sred obraza
tečeš skozi sablje
a lupina dneva
pomirja njihov tok

Tvoje videnje je brodolom
kar napreduje ne obstaja
komaj trepet
drget trenutka
utripanje dneva
med ploščami pločnikov
ki skandirajo korake dvojine

Prav na površini železje
s svojim temačnim škrtanjem
neprepustna čarovnija
se veča v svoji skrivnosti

Na površini
odmev kretnja groze
se premakne in zabriše
molč vržen
v očarana usta

Tudi odkritost
ima ledene prste
in se zadavi kot resnica
enako nepredirna
kakor brezno blodenja

kar te združuje te ločuje

IX

Vrnjen k samemu sebi
ta blesk življenja
na robovih pozabljenja
še zmeraj tako blizu
pijanost njegove kadence
težnost
in vselej ta glas
skovan v blesku
vsega kar mineva
in te pusti nemega

Trenutek je tako globok
tako globok od klicev
da njegovo šumenje raste
v dihu
prozorna mreža
prepletena s spanjem

Telo sklonjeno nad tvoje hodulje
kakšno nestrpnost zbiraš
v brlogu svojih rok? in ti
kakšna zaobljuba stresa tvojo kri?

Morda so se tvoje roke v največji bližini
utrduje s pozabo
in nič ne bo zadoščalo da bi utišal to žejo
čisto belo obešeno na korake

XVIII

Zapustiti glas
modro železo glasu
njegovo blazno pletenico
ustnicam razpoka
na dvignjenih obalah
le dih
pobegli hip
razbitine in igre
da bi izžgal dan
roke noči
in ničesar ne zbirati
ne nedolžnosti sna
ne opustitve vseh vrnitev
časa časa
ki kuje tvoj pobeg

Ti si v glasu
obratna stran krogov
mera ritem
ki proslavlja njihovo naglico

Da bi zaznamoval
neznanko in njenega gosta
obljuba da bo videti
nezmernost poleta
s slino ponovno pokriti
tvoje oči odstavljenе od dojk dežja
ki vlečejo svoje svinčene vrvi
v samoto telesa   izpostavljenega nevihti
vseh svojih agonij

XXIX

Sleherni obraz razsipa
svoj dih svojo vztrajnost
sleherni obraz se obrne
v noč in se v hipu
vrne k samemu sebi
zaljubljen v kroge njihova sled
se pogreza vse do izvora
ki ga poskuša sprejeti
in vendar se nobeno zavetje nikamor
ne umakne in ima za edino pravilo
čakanje opazovalca njegovo željo
brodolomko na dnu bedenja

In tako
te bo pripravil do kretnje
še ene kretnje v smeri
razdrtega izvora tvojih por
spremenljive daljne kretnje
ki jo dovršitev dneva
ki jo dvig telesa
morda dvig rok
kaj sploh veš o kotu
izgubljenem v tej razpoki
tako kažejo znamenja govorica
v rokah otroštva
tega kraja ki se zmeraj
dopolni $\frac{1}{4}$

XXX

In že
so krogi obmolknili
še vedno pa je
ta drobna jasnina
odvrnjena od pogleda
kamor nemogoči prirastki
nasedejo
ravno prav
da posrkajo prebujenje
in po tem zaletu
obrnejo nevidno
in se vrnejo v svet

Medtem ko se brišejo
krivulje in gube
nekaj bližnjega
odkrije tvojo kožo

Iz največje daljave
in iz največje bližine sled
nekaj gre mimo
zid nasproti
sklanja svojo belino
obzorje
se upogne pod tvojim strahom

Tvoje ime
sklanja
in bledijo
govorice

Prevedel Boris A. Novak